

Съ богомъ истекла години 1876! Съ богомъ злочеста и три-
елѣта! Тѣжко тежа ти надъ пространното ни отечество; но дано
накъ и земята по тежко да надтегне надъ тебе; дано сичкитѣ
вжздишки, сичкитѣ страданія и неволи, сичкитѣ черни теглила
иджтъ и са затилятъ ведно съ тебе. Уви! кога какъ си припомни
българина за тебе, той трѣба да потрепери, да настрѣхне и да
зариде горчиво отъ жалость.

И наистина, какъвъ плодъ, каква облага, какво подобряване ни
донесе ти, о злочесто! Коя отъ нашитѣ благи надѣжди ние ви-
дѣхме осмѣщенни?

„Гибелнія ударъ, който доде да порази нашето мило отечество,
този ударъ, който доде да падна върху нашитѣ пріатели, върху
наши роднини, върху ниши братія; ударъ, най-сѣгнѣ, който рас-
плака безчетъ български майки, които облече въ черно толкози
любезни сестри и млади вдовици, остави въ жалость потонени,
толкозъ родолюбци, дано тоя ударъ са не повтори, да иде и да
са не види, ведно съ тебе! да падне върху главитѣ на тѣя, кои-
то бѣха причина на сичкитѣ наши злочестини!

„Далечъ, схвѣсѣмъ далечъ отъ насъ вече такъвъ черна и ехр-
вава година.“
(„Напрѣджѣтъ“)

Испрашамъ та, години и мрачна и печална,
Сжесъ болка въвъ гърдитѣ, съсъ мжка на душа,
Що люди благородни, що блѣсави надѣжди,
Ти грабна и отнесе отъ нашата земя!

Азъ помня нашѣта радостъ, ти като са зададе,
И нашитѣ надѣжди, и нашитѣ мечти:—
Ще доде пролѣтъ красна, тирана ще падне;
Безцѣнна свобода и насъ ще озари.

Турція ще да падне! Свободата безцѣнна
Ще доди и срѣдъ назе байракъ да забие.
И ново, силно царство съ рѣдъ, любовь и правда
Отъ пепела погански ще да произрасте.

С.

Това стихотвореніе е длжико и хубавичко; жалъ ми е че са
случи на свжршока на книгата, та остана недовжршено. И-та
кн. ще захванемъ съ него.